

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

มนุษย์เรามีค่าอยู่กับยางอาย

(นายแพทย์รุ่งเรืองทำบุญ ๒,๐๐๐ บาท) หมอรุ่งเรืองเคยมาวัดเสมอ นี่จำได้หมออะไรนี่ (หมอสานิตย์ครับ) เออ หมอสานิตย์จำได้ ไม่หมอสานิตย์มาก็ครอบครัวหมอสานิตย์มา นี่เราจำได้ ถวายอยู่ไม่ขาดเลย อยู่กรุงเทพฯก็เหมือนกัน มานี้ก็มา เจ้าของมา ที่ว่าหมอนั้นมาหมอนี้มานี้เราพูดถึงเรื่องความดีของหมอที่มีความสนใจใฝ่ธรรม หมอปัจจุบันนี้มีน้อยมาก หมอที่กลายเป็นหมาไปนั้นมากที่สุด มีแต่กินปล่อยหมาเข้าถาน จับทางดึงออกหางขาดไม่ยอมออก เต็มพุงๆ ไม่ยอมออก พวกนี้เห็นแก่รายได้

ธรรมะว่าเข้าไปตรงนี้ผิดตรงไหน ก็มันเป็นอยู่แล้วตั้งแต่ธรรมยังไม่เดือน จะว่าธรรมเดือนนี้เป็นความหยาบอยู่หรือ ไอ้ตัวหมาเข้าถานมันไม่หยาบหรือ จับทางดึงออกมามันไม่ยอมออก มันไม่มีคำว่าอืม นี่ละให้พากันพิจารณา เรื่องกิเลสตัณหาที่ไม่มีคำว่าพอ แล้วการพูดอย่างนี้ไม่มีใครพูดได้ เกรงเขาเกรงเรา ไม่มีใครพูดได้ แต่การทำเช่นนี้ทำได้ตลอดทั่วไปหมดจนกระทั่งหมดยางอาย ไม่มียางอาย คนไม่มียางอายก็เลวกว่าหมาละซี

ขอให้เรียนอรรถเรียนธรรมจะมียางอายคนเรา อยู่คนเดียวก็มียางอายถ้ามีธรรมในใจ ถ้าไม่มีธรรมแล้วอยู่ที่ไหนหน้าด่านไปหมด หายางอายไม่ได้ มนุษย์เรามีค่าอยู่กับยางอาย ถ้าไม่มีค่าหายางอายไม่ได้ คือถ้าหายางอายไม่ได้แล้วไม่มีค่าหมดราคา อย่างเขาแย่งกันกินอยู่ในวงรัฐบาลทุกวันนี้ นี่เอาธรรมจับเข้าไป เขาว่าวงรัฐบาลเลอะเทอะสุดยอดเวลานี้ เลอะเทอะมากที่สุดเลย ประชาชนพลเมืองทั้งหลายทั่วประเทศไทยเขาทราบกันหมด แต่พวกรัฐบาลซึ่งปล่อยหมาเข้าถานไม่ยอมออกพวกนี้นะ เลวที่สุด นี่เป็นคำของธรรมเดือน ให้จำทุกคน ๆ

แล้วไม่มีใครจะกล้าพูดได้เพราะติดเขาติดเราพูดไม่ได้ นี่ธรรมพระพุทธเจ้าไม่ติดอะไร เหนือโลกเหนือสงสารนำมาสอนโลกจะว่าเป็นความเสียหายที่ตรงไหน พอสอนโลกบ้างก็ว่ามาเล่นการบ้านการเมือง การบ้านการเมืองอะไรมันมีแต่ส้วมแต่ถาน เต็มบ้านเต็มเมือง ธรรมะเหมือนน้ำที่สะอาดชะล้างเข้าไปแล้วเสียหายที่ตรงไหน จึงไปว่าเล่นการบ้านการเมือง การเมืองมันวิเศษวิโสมาจากไหน การเมืองก็คือการปล่อยหมาเข้าถานนั่นเองจะเป็นอะไรไป มันเลอะเทอะขนาดนี้นะเวลานี้

พุทธศาสนานี้รำลือมานานแล้ว ตั้ง ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว พวกเราอยู่ในเมืองไทยนี้ส่วนมากบอกว่าเป็นชาวพุทธๆ มันชาวพุทธหรือชาวหมาเข้าถานก็ไม่ว่าพวกนี้นะ แล้ว

พูดอย่างนี้ไม่มีใครพูดได้ ดิตเขาติดเรา เกรงเขาเกรงเรา แต่กินไม่เกรง กลืนไม่เกรง มันหน้าด้านขนาดนั้นมนุษย์เราทุกวันนี้ นี่ละถ้าไม่มีธรรมในใจเสียอย่างเดียวหน้าด้านมาก ถ้ามีธรรมแล้วอยู่คนเดียวก็หน้าบาง อยู่ที่ไหนหน้าบางหมดเลย คนมีธรรมเป็นคนมีหิริโอตตปปะ สะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม นตฺถิ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าที่ลับไม่มีในโลก นี่คือธรรม เปิดเผยตลอดเวลา ทำที่ไหนเป็นการทำ ๆ ด้วยความเปิดเผยจากการกระทำของตน นี่ละธรรมพระพุทเจ้า

วันนี้เป็นวันเพ็ญเดือนสิบ พวกญาติพวกมิตรที่ล้มหายตายจากไปก็ถือโอกาสวันนี้ที่จะถูกปล่อยจากแดนนรกมารับไทยทานของญาติของมิตร ถ้าญาติมิตรทั้งหลายใจดำน้ำซุ่นพวกเปรตพวกผีทั้งหลายมารับทานก็จะรับไม่ได้ ท้องแห้งกลับไปอีก แล้วท้าแข่งพวกญาติของตน มีในคัมภีร์ ไม่ได้หาเรื่องมาพูดนะ ผู้ที่ได้รับการทำบุญให้ทานอุทิศส่วนกุศลให้แล้วไปสวรรค์มีเยอะ แล้วอนุโมทนาสาธุการมาถึงญาติของตนให้มีความสุขความเจริญ นี่ในคัมภีร์ท่านมี พวกที่ใจดำน้ำซุ่นไม่สนใจทำบุญให้ทานเลยนั้นพวกนี้ถูกท้าถูกแข่งจากพวกเปรตพวกผี พวกที่ใจใสสะอาดรักบุญรักกุศล ทำบุญให้ทานแล้วอุทิศส่วนกุศลถึงบรรดาสัตว์ผู้ยากจนทั้งหลาย พวกนี้ได้รับความชมเชยสรรเสริญ นอกจากได้บุญได้กุศลแล้วยังได้รับความชมเชยสรรเสริญ ให้พากันจำเอา

วันนี้ก็เป็นวันโอกาสอันดีงามด้วย วันเดือนสิบเพ็ญ เป็นวันอุทิศส่วนกุศลถึงบรรดาญาติมิตรทั้งหลาย ที่ได้มารับไทยทานจากท่านทั้งหลายที่มาบริจาคในวันนี้ ขอให้ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลเหล่านี้ถึงบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ที่พระพุทเจ้าแสดงไว้ว่า สพฺเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น สัตว์เหล่านี้หวังพึ่งผู้อื่นทั้งนั้น หวังพึ่งซึ่งกันและกัน ไม่มี อุตฺตโน นาโถ อยู่คนเดียวได้เลย ต้องพึ่งกันและกันทั้งหมด เพราะฉะนั้นการทำบุญอุทิศส่วนกุศลเพื่อผู้ที่หวังพึ่งตนนั้นจึงมีอานิสงส์มาก ให้พากันจดจำเอา

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญกองการกุศล นี้คนก็มามาก เมื่อวานนี้พระท่านว่าจะฉันข้างในศาลาหลังเล็ก ศาลาหลังเล็กทุกวันมันก็เต็มทุกวันแล้วนี่ วันพรุ่งนี้มันจะเต็ม ไม่ใช่วันเสาร์-วันอาทิตย์ ว่าอย่างนั้นคนจะไม่มาก วันเสาร์-วันอาทิตย์ไม่มาวัดนะคนเขามาวัดเราก็บอกอย่างนี้ แล้วเต็มไปหมด เป็นวันเสาร์-วันอาทิตย์อะไร คนมาวัดมาสร้างบุญกุศล แล้วก็เต็มจริงๆ เห็นไหมละ เรายังจวนจะตายเท่าไรยิ่งห่างบ้านห่างเมือง ห่างสัตว์โลก เราไม่ได้เสกสรรปั้นยอเราว่าวิเศษวิโสกับอะไร แต่เราไม่พึ่งอะไร ทุกอย่างปิดออกหมดขึ้น ชื่อว่าแดนสมมุติไม่มีในหัวใจเลย เปิดโล่งไปหมดเลย

นี่อำนาจแห่งการสร้างบุญสร้างกุศล ถึงขั้นจะสลบไสล เฉียด ๆ ตลอดในการบำเพ็ญความดีงาม แล้วส่วนมากจะอยู่ในป่าในเขา หายใจแฉ่ม ๆ อยู่ในป่าในเขา แต่

ความเพียรนี้ไม่มีอ่อนข้อเลย ร่างกายจะไปไหนมาไหนไม่ได้แล้ว ทนทุกข์ทรมาน ถ้าร่างกายมีกำลังมันก็ทับจิต กิเลสอยู่ในจิตกิเลสก็ทับหัวใจเข้าไป เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ผ่อนทุกอย่าง การอยู่การกินการหลับการนอน ผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ต้องลดหย่อนผ่อนผันตลอดเวลา ที่จะให้เป็นไปตามความต้องการของธาตุขันธ์นี้ไปไม่ได้นะ เป็นหมูขึ้นเขียงไปหมดเลย ต้องได้ทนทุกข์ทรมาน นี้ก็ได้อุตสาหะพยายามบำเพ็ญมา

ที่เทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายเวลานี้เรียกว่าทั่วประเทศไทย หรือดีไม่ได้ออกทั่วโลก ทางอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะเป็นธรรมะหลวงตาบัวที่มาแสดงทุกวันนี้ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็มาช่วยบ้างเล็กน้อย ส่วนที่ออกหน้าออกตาจริง ๆ ในธรรมทุกชั้น เป็นเรื่องของเรานี้เสียมากต่อมาก ธรรมทุกชั้นคืออะไร เต็มหัวใจนี้หมดในธรรมทุกชั้น จากการชวนชวายเป็นเรา หามาตั้งแต่ล้มลูกคลุกคลาน ตะเกียกตะกายพัดกับกิเลส ล้มทั้งหงาย ๆ น้ำตาร่วงบนภูเขาที่เคยมาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่คือการต่อสู้

ความเคียดความแค้นให้กิเลสไม่จิตไม่จาง มุมานะจะเอากิเลสให้มันหงายท้องให้ดู มีแต่เราหงายท้องให้กิเลสดู พัดกันไปพัดกันมา นี่เคยมาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟังเล่าเพื่ออะไร เราไม่ได้เล่าเพื่อโอ้อวด เล่าเพื่อให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ การเคียดการแค้น เคียดให้บุคคลและสัตว์ตัวใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่การเคียดแค้นให้กิเลสที่เป็นข้าศึกของตัวเองนี้เป็นธรรม เคียดแค้นอันนี้หนักเท่าไรความอุตสาหะพยายามความบึกบึนเพื่อความดีทั้งหลายยิ่งหนักแน่นเข้าไปโดยลำดับ เอาจนกระทั่งกิเลสหงายท้องได้เลย

นี่ก็พูดด้วยอำนาจแห่งธรรมที่ได้พัดกับกิเลสจนกระทั่งกิเลสหงายท้อง แล้วนำชัยชนะมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราโอ้อวดโลกเหวอ นี่เราก็จวนจะตายแล้ว วันไหนจะตายก็ไม่ทราบแหละ สอนท่านทั้งหลายนี้สอนด้วยความสัตย์ความจริง การตะเกียกตะกายทำความพากความเพียรมามานาน้อยเฉียดสลบ ๆ ก็เล่าให้ฟัง นี่ละผลแห่งการตะเกียกตะกายนี้ได้ธรรมมาสอนโลก ธรรมนี้เข้าสู่หัวใจ กิเลสเต็มหัวใจความทุกข์เต็มหัวใจ ถ้าธรรมเต็มหัวใจบรมสุขเต็มหัวใจ ไม่มีสิ่งใดรับความสุขความทุกข์ในโลกนี้ มีหัวใจดวงเดียว

จึงต้องพยายามดัดแปลงแก้ไขจิตใจดวงนี้ ถ้าเห็นว่าไม่ดีตรงไหนให้รีบแก้ไข ดัดแปลง อย่าอยู่เฉย ๆ นะ ตายแล้วมันจะไปนะใจดวงนี้ จะไปด้วยอำนาจแห่งความดี ความชั่วใส่ให้ไป ถ้าความดีก็หนุนขึ้นไปเลย ถ้าความชั่วก็ผลักดันลงทางต่ำ นรกอเวจีอยู่ที่ไหนไม่ต้องถาม กรรมชั่วช้าลามกพาไปเอง แล้วความดีงามทั้งหลายสวรรค์ชั้นพรหมตลอดนิพพานอยู่ที่ไหนไม่ต้องถามเหมือนกัน ขอให้สร้างความดีงามให้มีในหัวใจเถอะมันจะบอกอยู่ในตัว ๆ

พอพูดอย่างนี้แล้วก็ทำให้เราระลึก นี่ก็เป็นเครื่องเตือนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เหมือนกัน ไปอยู่ทางอำเภอท่าบ่อ ศรีเชียงใหม่ อยู่ในป่าลึก ๆ แล้วเผชิญในบ้านนั้นเขา เป็นโรคอะไรก็ไม่รู้ เราก็ไปอยู่ในป่า ที่นี้พระแฉวนั้นก็ไม่มี แล้วตายด้วยโรคอะไร ไม่ใช่ อหิวาต์นะ สองวันตายสามวันตาย ชนกันมาตั้งแต่เที่ยงวันแล้วชนศพมาให้เรากุสลา มาตีกา อยู่ที่ศพ พอกุสลา มาตีกาแล้วเอาศพนั้นมาเอาศพนี้มา ตกลงเราเลยไปนั่งกุสลา มาตีกาอยู่ทั้งวันตั้งแต่เที่ยงวัน ส่วนมากตอนเช้าเขาไม่ค่อยนิยมเผาศพกัน เขาจะเผา ศพตั้งแต่เที่ยงไปแล้ว นี่ไหลเข้ามา ๆ

เราก็นั่งกุสลาให้เขาอยู่ไม่นาน โรคประเภทที่เขาเป็นสองวันตายสามวันตายมา เป็นกับเรา เสียตแห่งนี้เป็นหอกเป็นหลาวทิ่มเข้ามา ๆ เรานั่งกุสลาอยู่มีลักษณะแปลก ๆ เอ๊ะ ทำไมเป็นอย่างนี้ แล้วรวดเร็วมากนะ เป็นเสี้ยนเป็นหนามทิ่มแทงเข้ามา หายใจแรง ก็ไม่ได้ อ้าวมันจะเป็นแล้วนี่ จะเป็นแบบเขา อ่อนี่เขว่าตายเร็ว ๆ จริง ๆ เป็นอย่างนี้ แล้วไม่นาน เราก็รีบบอกเขา บอกเขาเขาก็เปิดทางให้ทันที ให้เรากลับที่พักของเรา บอกว่าโรคที่ท่านทั้งหลายเป็น ตายกันอยู่เวลานี้เวลานี้มาเป็นกับอาตมาแล้ว เป็น อย่างรวดเร็วด้วย ให้อาตมากลับที่เถอะ เขาก็เปิดทางให้ทันทีเลย

นั่นละที่นี้ คำว่าหวังไม่อยากตายเห็นชัด ๆ นะ ตอนนั้นหวังยังไม่อยากตาย คือ ตายแล้วมันจะค้าง รู้ชัด ๆ อยู่ในหัวใจจะต้องไปถามใคร นี่ยังหวังยังไม่อยากตาย ถ้าว่า พันกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้วตายเมื่อไรได้ทั้งนั้น เราไม่มีเสียตายอะไรเลย เวลานี้ยัง ตายนี้ ยังจะข้อง จะไปสวรรค์ชั้นไหนมันรู้อยู่ในหัวใจแล้ว จะไปชั้นไหน ๆ นี่ยังไม่ถึงนิพพาน ยังไม่อยากตาย เป็นกังวลอยู่กับเรื่องความเป็นความตายของตัวเอง อันหนึ่งยังไม่อยาก ตาย ที่นี้โรคมันก็บีบเข้า ๆ

สักเดี๋ยวอริยสังก็ผางขึ้นมาเลย ก็เรื่องความเป็นความตายนี้เป็นอริยสัง ท่านเคย ขึ้นเวทีพีดกันกับสิ่งเหล่านี้มานานแล้ว ที่นี้ท่านทำไมมาหวังความเป็นความตายซึ่งอยู่ กับท่านตลอดมาอยู่แล้ว ท่านทำไมไม่พิจารณา นี่คือองค์อริยสังที่จะทำให้ท่านหลุดพ้น จากทุกข์ คืออันนี้เอง ความหวังความเฝ้ามองความไม่ยอมล้มอยากตายไม่ใช่อริยสัง นั้น เป็นเรื่องของกิเลสจะพาท่านให้ล่าช้าในหนทางที่จะไป เพียงเท่านั้นละพลิกกลับปู้ปใส่ ตูมกันเลย ฟาดตั้งแต่มีด

เขารูมไปเยี่ยมเรา เพราะเขาวิตกวิจารณ์มาก ว่าโรคอันนี้เป็นแล้วสองวันตาย สามวันตาย ที่นี้มาเป็นกับเราเขาก็หวังไยมาก ไล่เขากลับหมดเลย เราไม่ให้เขามา ยก ขบวนกันไปทั้งบ้านเป็นร้อย ๆ คน ไล่กลับหมด เราสู้ของเราคนเดียว พอคนกลับ หมดแล้วเข้าที่บีบชิดกันเลย นี่ละหุกุ่ม ที่ว่าเสี้ยนว่าหนามอยู่ในจิตใจ ด้วยอำนาจ แห่งความเพียร สติ ปัญญา ศรัทธาทุกอย่าง กำลังวังชาพีดกันนี้ขาดสะบั้นลงไปตอนหก

ท่มนะ เรื่องเสี้ยนเรื่องหนาม เรื่องแหลมเรื่องหลาวที่กำลังทิ่มอย่างเต็มทีนี้ขาดสะบั้นไปหมด ด้วยกำลังของความเพียร สติธรรม ปัญญาธรรมพัดกัน จ้าขึ้นมาตอนหกท่ม แน่ใจไม่ตาย นั่นเห็นไหมล่ะ ทีนี้ไม่ตายแหละ

ตอนที่มันห้วงมันห้วงอะไร คือยังไม่อยากตาย ตายตอนนั้นจะค้าง ท่านทั้งหลาย ฟังการปฏิบัติธรรม พูดได้อย่างจะแจ้งทีเดียว ตอนนั้นยังจะค้าง ตายเดี๋ยวนี้จึงไม่อยากตาย จะไปค้างอยู่สองวันสามวันไม่อยากค้าง ถ้าหากว่าสิ้นกิเลสไปนิพพานเดี๋ยวนี้เลย ตายเดี๋ยวนี้ก็ได้เราไม่ว่าอะไร แต่เวลานี้เราห้วง เพราะจิตนี้ยังไม่สิ้น ละเอียดขนาดไหน ก็ยังจะต้องไปค้าง วันสองวันสามวันก็ไม่อยากค้าง ถ้าพันไปเสียถึงนิพพานด้วยความบริสุทธิ์ของใจแล้วไปเมื่อไรได้ทั้งนั้น ถกเถียงกันมา นั่นละจึงได้อริยสัจมาเตือนเอาตรงนั้น พลิกกลับทีหลังก็พาดที่นี้ ๖ ท่มจิตใจสว่างจ้า บอกไม่ตาย

นี่เป็นห้วงความตายนะ คือมันยังจะค้าง แต่เรื่องค้ำนั้นแน่ใจ ให้กลับมานี้ไม่กลับ แต่มันตายแล้วจะเลื่อนไปข้างหน้านูน ทีนี้ตายแล้วเลื่อนอยู่ ความเลื่อนก็เสียเวลา เวลา ถ้าถึงนิพพานในปัจจุบัน จิตกับกิเลสขาดสะบั้นจากกันแล้วไปเมื่อไรได้เลย เดี่ยวนี้ยังไปไม่ได้ นี่เวลามันห้วงความตายมันห้วง ธรรมอริยสัจก็มาเตือนกันตอนนั้น ท่านเคยขึ้นเวทีพัดกันมาแล้วท่านมาห้วนไหอะไรกับความ เป็นความตาย ความ เป็นความตาย ก็เป็นอริยสัจ นั่นเห็นไหมธรรมะ พอว่านั่นได้สติปัฏฐะ ปุบพุงเลย พาดกันเลย โรคอันนั้นก็หาย เรายังจำได้เดือนเมษา ๒๔๙๓ จากนั้นกลับมาวัดดอยธรรมเจดีย์ เดือนพฤษภา ๒๔๙๓ เหมือนกัน นี่จะไปปลงความตายความหวังโยที่ไม่อยากตายลงที่วัดดอยธรรมเจดีย์

ไปที่ไหนไปเถอะ ไปเมื่อไรไปเถอะ เห็นไหมเวลามันจ้าขึ้นมาแล้ว หลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ท่มพอดี ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันขาดสะบั้นลงจากหัวใจนี้ จ้าไปหมดเลย นี่ผลแห่งการปฏิบัติ ความหวังโยในเรื่องความเป็นความตายไม่มีเลย นั่นเห็นไหม นี่ละการปฏิบัติธรรม ตั้งแต่นั้นมาแล้วไอ้เรื่องความเป็นความตายไม่เคยสนใจนะ จิตดวงนี้มันจ้าอยู่กับตัวเองแล้ว นี่ละนำธรรมมาสอนโลก เริ่มต้นตั้งแต่นั้น ละมา เริ่มสอนพระเถรที่อยู่ในป่าในเขาด้วยกัน ส่วนมากฆราวาสไม่ค่อยได้สอนเพราะอยู่ในป่าในเขาเป็นส่วนมาก มีแต่พระติดสอยห้อยตามตลอด ไปที่ไหนเหมือนผู้ต้องหา นะเรา

ไปที่ไหนนี้พระเถรแอบตามๆ จมูกแก่ง ว้างก็เฉยนะพระ ก็เราไปที่ไหนมันก็ ตามไปจนทันๆ มันยังงใจพระนี่จมูกหมาสู้ไม่ได้ จมูกพระดีกว่าหมา เฉย ขอให้ได้อยู่ ด้วยพอใจ นั่นเห็นไหม ไอ้เราเป็นผู้เสียเปรียบ ดุพระก็ดุชิตานเฉย จมูกพระนี่ดีกว่า จมูกหมา คือพระตามเราทัน เราเสียเปรียบ ว่าก็เฉยขอให้ได้อยู่ด้วย เป็นอย่างนั้นละใน

ป่าในเขา ต่อจากนั้นถึงได้ออกมา แล้วก็ได้มาสอนโลกจากธรรมประเภทนี้ ที่อุตสาห์ บิกขินมาจนจะเป็นจะตาย เวลานี้หมด เรื่องความห่วงใยในความเป็นความตายเราหมด โดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ร่างกายที่เป็นเครื่องมือใช้ทำประโยชน์ให้โลกอยู่ นี้เท่านั้นเอง ส่วนจิตใจเราหมดโดยสิ้นเชิง

จะไปจะอยู่ที่ไหน นิพพานเที่ยงคืออะไร ถามหาอะไร พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วว่านิพพานเที่ยงคืออะไร ขอทำให้จิตหลุดพ้นจากสมมุติซึ่งเป็นกฎของอนิจจังนี้ให้หมด โดยสิ้นเชิงเถอะ นิพพานเที่ยงหรือไม่เที่ยงมันจะรู้เอง พอสมมุติออกโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือแล้วนิพพานเที่ยงก็ไม่ต้องถามมันก็เป็นขึ้นมาเอง นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าเลิศเลอขนาดนี้ เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้มีความสนใจในอรรถในธรรม อย่าสนใจตั้งแต่กับมูตร กับคูแบบหมาเข้าถานนะ ใครได้เข้าถานแล้วมันไม่ออกๆ พวกนี้เห็นแก่ความโลภ เป็นบ้าโลก บ้าอำนาจบาตรหลวง บ้ามั่งบ้ามี่ บ้ายศถาบรรดาศักดิ์ มีแต่พวกหมาเข้าถาน ปล่อยเข้าถานแล้วไม่มียอมออก หางขาดไม่ยอมออก ท้องยังไม่พอกคือความอยาก มันยังหิวมากอยู่มันไม่พอ นี่ละพวกจม

จิตใจที่อึดตัวทุกอย่างแล้วพอ ไม่ได้ติดอะไร สามโลกธาตุไม่มีอะไรติด ติดฝังเดียวพอ นั่นละพระพุทธเจ้าว่าถึงนิพพานแล้ว คือความเที่ยงนั้น จำเอานะ วันนี้ก็พูดเพียงเท่านี้ละไม่พูดมากนัก ให้พากันตั้งใจอุทิศส่วนกุศลที่ได้บำเพ็ญมานี้ให้ถึงผู้ล้มหายตายจากไป เป็นญาติเป็นมิตรเป็นสัตว์ทั้งหลายที่หวังอาศัยพึ่งผู้อื่นให้เขาได้อาศัย ในการบำเพ็ญกองการกุศลของเราคราวนี้ ต่อจากนี้จะให้พร

หลวงปู่ลีวัดถ้ำผาแดง ถวายทองคำ ๓ กิโล ๔๔ บาท ๑๓ สตางค์ เงินสด ๑๖๑,๑๔๐ บาท เช็ค ๑๘๕,๘๔๙ บาท รวมทั้งเช็คทั้งเงินสดเป็นเงิน ๓๔๖,๙๘๙ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๙๘ ดอลลาร์ เงินยูโร ได้ ๑๕ ยูโร เอา สารุพร้อมกัน นี่เป็นธรรมสินีเอามา พาลูกศิษย์ลูกหามา ลูกศิษย์ลูกหาถวายแล้วก็เอามา เป็นเงินทั้งหมดตั้ง ๓๔๖,๙๘๙ บาท (ลูกศิษย์เขาต่อยอดด้วยครับ เขาบอกว่าวันนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดของหลวงปู่ลีครับ) บอกไปไปหาธรรมลี วันนี้วันคล้ายวันเกิดของหลวงปู่ลีเอามาถวายเรา ธรรมลีไปเกิดอีก เราจะรอเอาเงินอยู่ทางนี้ (อายุ ๘๔ แล้วครับ) นั่นละไปเกิดอีก เราคอยเอาผลรายได้จากใครเกิดก็ตาม เอามาให้เราเอาหมด แล้วสั่งเสียไปให้กลับไปเกิดอีก

วันนี้เราเทศน์วันปล่อยหมาเข้าถานใช้ใหม่ ปล่อยหมาเข้าถาน มันกินไม่อิ่มไม่พอ พวกโลกมาก พวกปล่อยหมาเข้าถาน หางขาดไม่ยอมออกท้องไม่เต็ม เมื่อวานไปโรงพยาบาลเมืองพล หลายปีไม่ได้ไป แต่ช่วยเหลือช่วยตลอด ไปเขาก็มาบอกเลยว่ารอด คั้นนั้นยังใช้ได้อยู่.อย่างนั้นละเราให้รถเขา ไปที่ไหนมีรถ ที่ใกล้เคียงกันจากอำเภอพล ก็ แวงน้อย แวงใหญ่ นี้ก็ให้ ส่วนอีกแวงหนึ่งก็คือแวงใหญ่หรือแวงน้อยนะ นี้เราให้แล้ว

หมอเองขับรถออกมา แล้วไปเกิดอุบัติเหตุกลางถนน เกี่ยวกับเรื่องรถมอเตอร์ไซด์ว่า
 ั้น เราเห็นความจำเป็นไม่ใช่ความประมาท มอเตอร์ไซด์มันขับไปข้างหน้า รถหมอก็
 ไป แล้วไปธุระเอาคนไข้เข้าไปโรงพยาบาลเสียด้วย พอไปถึงนั่นรถมอเตอร์ไซด์มันไป
 ตกหลุม พอตกลงหลุมถ้าไม่หลีกมอเตอร์ไซด์นี้มอเตอร์ไซด์เหล็ก ก็เลยหลบ หลบก็ไป
 ชนเสาไฟฟ้า รถเลยแตก หมอก็ตาย พอเขามาเล่าให้ฟังเราสั่งใหม่ทันทีเลย

นี่ละที่ว่า ดูเหมือนเป็นแวงใหญ่ นี้เราก็ช่วย คือซื้อออกมาแล้วขับไป หมอขับเอง
 เอาคนไข้ไปโรงพยาบาลใหญ่ พอดีรถไปชนเสาไฟฟ้า ถ้าไม่ชน.. มอเตอร์ไซด์ไปตก
 หลุมนี้จะชนมอเตอร์ไซด์ตาย หลบนี้ก็ไปชนต้นเสา เจ้าของตาย เราก็เลยซื้อคันใหม่ให้
 อีกเลย คันเก่าให้เขาซ่อมเสร็จแล้วมอบให้โรงพยาบาลตามเดิม เป็นอย่างนั้นละ นี้ไป
 ทางอำเภอพล แวงใหญ่ แวงน้อย อำเภอพลอยู่ด้วยกัน เราช่วยทั้งสามโรง เมื่อก่อนนี้ไป
 อำเภอพล เอาของไปให้เขา เมื่อก่อนเขาก็บอกว่ารถที่ได้มานั้นยังใช้ได้อยู่ ตกลงไม่ขอ
 อะไรแหละ เมื่อก่อนไม่ขออะไร เราก็ไม่ให้ เพราะเราให้มาพร้อมแล้วรถเราเต็มมรดจะ
 ว่าไง จะมาขออะไรเราอีก ก็เลยกลับมา อย่างนั้นละช่วยตลอดช่วยบ้านช่วยเมือง

วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๙ ทองคำได้ ๓ กิโล ๔๖ บาท ๔๒ สตางค์ ก็ได้ทุกวัน ๆ
 เวลานั้นทองคำเราตั้งแต่เริ่มช่วยชาติมานั้นมันได้ ๑๑ ตัน กับ ๓๕๐ กว่ากิโล นี่ละได้มา
 เร็ว ที่ ๓๐๐ กว่านี้เป็นประเภทน้ำไหลซึมนะ ถ้าเราไม่มีเงื่อนไขต่อก็จะได้เพียง ๑๑ ตัน
 กับ ๓๗ กิโลครึ่งมอแล้ว ก็ได้เท่านั้น อันนี้มันก็ ๓๕๐ กว่ากิโล นี่ได้มาเรื่อยๆ มันจะ
 ได้อยู่เรื่อยๆ อย่างนั้นะ เราเป็นห่วงคลังหลวงของเรา พยายามให้มันได้มากกว่านี้สืบ
 ต่อไปเรื่อย นี่ตั้ง ๓๐๐ กว่ากิโลแล้วนะ ต่อไปก็เพิ่มเข้าอีก ๆ ธรรมลีก็หาทองแก่
 เหมือนกันนะ ธรรมลีได้มาเรื่อย ไปกรุงเทพก็ด้อมตามไปหาทองให้ อยู่ที่นี่ก็หาทองมา
 ให้เรา เมื่อเช้านี้ธรรมลีได้มาจากผาแดง ๓ กิโล ๔๔ บาท ๑๓ สตางค์ ได้เยอะ ส่วนเงิน
 สดรวมทั้งเช็คเป็น ๓๔๖,๙๘๙ บาท

เราได้มาออกมาดูศาลาใหญ่เรื่อยๆนะ มันละเอะเทอะ ไม่ทราบมาจากไหนมานอน
 เกื่อนอยู่ตามนี้ เอาศาลานี้เป็นท่าเลนนอนเกื่อน หาเหตุผลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้
 อย่างนั้นนะ แล้วก็วัตถุกำลังเกื่อนเข้ามา วัตถุกับธรรมต่างกัน วัตถุนี้ก็เป็นหินธรรมดา
 เขาสมมุติว่าเป็นพระพุทธเจ้า ที่นี้เลยใหญ่ทับไปหมด ธรรมเลยออกไม่ได้ เราเลยมา
 แยกอันนี้ออกให้ธรรมออกประกาศสอนโลกต่อไป วัตถุนี้สอนโลกไม่ได้ ต้องธรรมสอน
 โลก ออกจากหัวใจของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วยิ่งเลิศเลอ นั่นละสอนโลก ท่านสอนโลกด้วย
 ธรรม ท่านไม่สอนโลกด้วยรูปวัตถุนี้วัตถุนี้

ไปที่ไหนมีตั้งแต่วัตถุเต็มวัดเต็มวา เรามาขับไล่ออกเรื่อยๆนะ ยังอยู่ที่กำลัง
 ติดตามหาเจ้าของ วัดนี้เป็นวัดมีเจ้าของมีผู้รับผิดชอบ จะมาทำลุ่มลุ่มห้ำกับเราไม่ได้

เราไล่เบี้ยให้ส่งกลับไปแล้ว นี่กำลังถามหาเจ้าของ ไม่มาถามเรารู้จักคำเดียว เราเป็นเจ้าของ อวาสรับผิดชอบอยู่ที่นี่มันมาทำยังไงได้ เพราะฉะนั้นจึงตามถามให้ทันเหตุการณ์กันกับ คนหน้าด่าน เข้าใจไหม นี่วัดตุ ส่วนธรรมที่มีคุณค่ามากออกไม่ได้ ไปที่ไหนมีแต่วัดตุ อยู่ในห้องลับห้องนอนจนนอนไม่ได้ มีแต่พระพุทธรูปชนิดต่างๆ เต็มอยู่ห้องนอน เราไปเห็นเองด้วยตาของเรา แล้วเป็นพระเสียด้วย จะว่าชายหรือไม่ชายก็ตัวเองทำอยู่ แล้วนั้นจะให้ว่าไง

เข้าไปในห้องพระห้องนอนของท่านนั้นแหละ มีตั้งแต่พระพุทธรูปกองพะเนิน เทินทีก ที่ลับที่นอนเจ้าของเท่ากับที่นอนของหมาตัวหนึ่ง นอกนั้นมีแต่วัดตุ เราไปเราก็ไปปลงธรรมสังเวช แล้วครูบาอาจารย์เป็นผู้ใหญ่ตามชื่อเขานิยม เป็นสมเด็จจุนุ่นนะ แต่เวลาความประพฤตินิสัยใจคอมันต่ำขนาดไหน ดูอันนี้วัดอันนี้ออกเลย เราได้สลดสังเวช ไม่ได้สนใจในธรรมที่เป็นของเลิศเลอบ้างเลย สนใจแต่วัดตุได้มาพอ นี่กำลังขนเข้ามา เราไล่ออก นี่กำลังถามหาเจ้าของ คือไม่ได้ถามเราซึ่งเป็นเจ้าอวาสอยู่ที่นี่เลย จับมาใส่เข้าๆ มันก็ทันกันละซิเราไม่เหมือนใคร มาไล่หาเหตุหาผล ขับเอาออก

เมื่อวานนี้เอาต้นไม้ที่ไหนมาจากไหน ลงจากรถก็ขนต้นไม้เข้าไป พอตีเราออกมาประตู ๕ โมงเย็นเป็นเวลาที่เราออกมาตรวจตราพาที่วัด กำลังขนต้นไม้เข้าไป เอาไปทำไมนี่ จะมาปลุกวัด เอาคืนเดี๋ยวนี้ไล่กลับคืนเลย ต้นไม้สองต้นสามต้นเขาเอา ออกจากรถเขาจะไปปลูกในวัด เขาไม่ได้ขออนุญาตจากใครเลย ก็มาเจอกับสมภารวัด เสียด้วย ไล่กลับเดี๋ยวนั้นเลย ให้เอาออก เขาก็เอาคืนเดี๋ยวนั้น ให้มันทันกันซิ กิเลสมันหยาบ ธรรมไม่หนาแน่นไม่ทันกัน ต้องเอากันอย่างหนักอย่างนี้ กับเรานี้มาว่ากันเลย ธรรมนี้เหนือโลกตลอดเวลาแล้ว ชี้ห่มูราชี้หมาแห่งมูตรคูอย่าเอามาแข่งธรรม ธรรมจ๋า อยู่ในหัวใจอยู่ไหนสบายหมด ถ้าลงได้ธรรมจ๋าอยู่ในหัวใจแล้ว ผู้ปฏิบัติธรรมให้ธรรมจ๋าอยู่ในหัวใจเถอะสว่างามหมด เหล่านี้ไม่ได้สง่า มากิตมาขวางเฉยๆ จะว่าอะไร ไปละที่นี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz